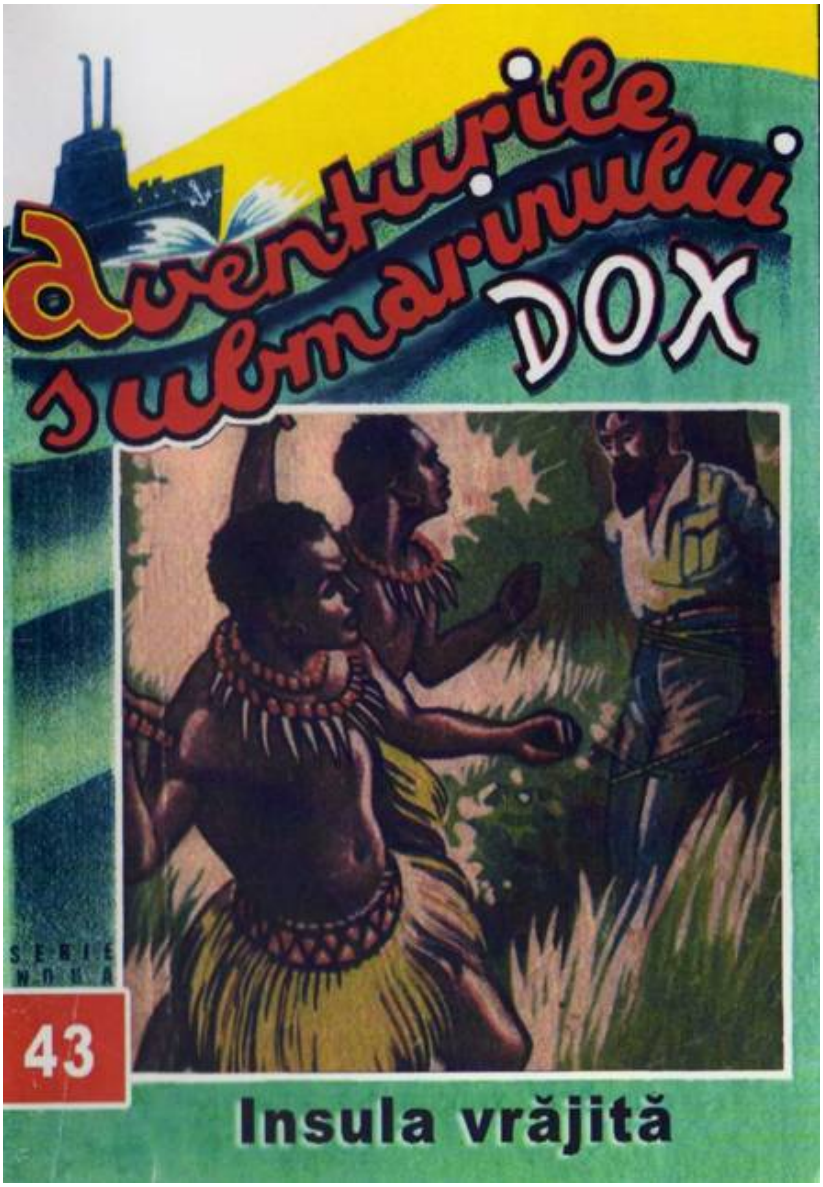
Aventurile submarinului DOX
SERIE NOUĂ
43
Insula vrăjită

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

Cea mai instructivă şi distractivă publicaţie pentru tineret şi adulţi.

TITLURILE NUMERELOR APĂRUTE:

1. Grozăviile mărilor.
2. Răzbunarea lui Satan.
3. Lupta prinţului Ando.
4. Sticla plutitoare.
5. In ghiarele primejdiei.
6. Pe urmele corăbiei negre.
7. Printre vânătorii de capete.
8. Căpitanul Henry.
9. Insula cu stafii.
10. Epava misterioasă.
11. Profesorul Barner.
12. Castelul din Mare.
13. Taina Chinezului.
14. Joaca enigmatică.
15. Monstrul sfânt.
16. Satul groazei.
17. Demonul fluviului.
18. Descoperirea doctorului Jellot.
19. Piraţii crucii.
20. Corabia-fantomă.
21. Călăreţul valurilor.
22. Jonny din Sumatra.
23. Rechinul uriaş.
24. Idolul indian.
25. Aventura Sanjei.
26. Câinele credincios.
27. Corăbierii de sclavi.
28. Căpetenia Negr.
29. Monştrii mărilor.
30. „Hoţul de mărgărîtare".
31. Balena miraculoasă.
32. Tainele mării.
33. Lumi dispărute.
34. Femeia-pirat.
35. Zeul mării.
36. Lordul Clive.
37. Pădurea în flăcări.
38. Fantoma din pădure.
39. Surorile dugmane.
40. Urlaşul Pongo.
41. Aurul blestemat.
42. In luptă cu Chinezii.
43. Insula vrăjită

5 LEI EXEMPLARUL

AVENTURILE SUBMARINULUI «DOX»

apar în fiecare JOI, cu o copertă splendidă în patru culori, în broşuri de 68 pagini, în condiţiuni tehnice ireproşabile

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 43

INSULA VRĂJITĂ

Traducerea de L. HÂRSU

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de

toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici-o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorai credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poale avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
ÎN PARADISUL FIARELOR.

— DRAGĂ CĂPITANE, cred că mă înşeală vederea, zise lordul Clive frecându-se la ochii. Ia priveşte şi d-ta. Tigru să fie ce se vede pe insula de colo? Pare să fie un tigru regal, cum numai prin India centrală se întâlnesc.

Căpitanul Farrow se uită uimit la musafirul său, pe care toţi camarazii de pe submarin începuseră să-l iubească. Desigur că nu putea fi decât o iluzie optică, deoarece pe insulele din partea răsăriteană a Pacificului nu trăiau tigrii. Ei ajung numai până în Sumatra şi au altă înfăţişare ca a tigrilor Indiei.

Lordul Clive observase privirea plină de îndoială a căpitanului.

— Crede-mă, căpitane – zise el cu seriozitate – l-am văzut bine. Vezi tufa aceea roşcată de acolo? Între ea şi palmierul de alături a dispărut fiara.

Farrow privi prin ochean locul arătat, dar nu putu descoperi nimic.

— Desigur că te-ai înşelat, dragul meu – zise el. Probabil că reflexul razelor soarelui care cad pe tufă ţi-au

dat imaginea unui tigru. Spuneai doar singur că trebuie să fie o iluzie optică, căci de unde şi până unde să vie aici un tigru indian? Sau nu cumva îţi închipui că cineva ar fi putut importa tigrii pe insulele Pacificului?

— Am întâmpinat noi atâtea lucruri ciudate, încât nu m-aş mira deloc, răspunse Clive. La urma urmei un tigru ar găsi toate mijloacele de trai pe una din insulele astea.

Farrow zâmbi.

— Ne putem apropia cu vasul de insula, ba să şi debarcăm. În fata tufişului cu pricina e o plajă mărişoară şi în nisipul ei moale ar trebui găsim urmele fiarei. Dacă într-adevăr nu te-ai înşelat.

— Da, dragă căpitane, aşa să facem! încuviinţă lordul. Vreau neapărat să-mi dau seama dacă e cu putinţă să mă înşel până într-atât. Doamne! Pot jura că am văzut tigrul prin ochean cum te văd şi mă vezi.

Duse din nou ocheanul la ochi şi cercetă iarăşi marginea desişului verde al insulei spre care se îndrepta acum „Dox”-ul. Deodată scoase o exclamaţie de uimire, dădu drumul ocheanului, se uită la căpitan şi zise, silindu-se să zâmbească:

— Nu, dragă Farrow, mai bine să nu ne apropiam de insulă, căci mă tem că e vrăjită. Ocoleşte-o fără să te opreşti, iar eu mă voi duce la doctor şi-l voi ruga să mă examineze. Se poate ca şederea îndelungată la Tropice să fi dăunat sănătăţii mele şi va trebui să mă odihnesc câtva timp în patrie.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai văzut din nou tigrul? Întrebă căpitanul.

— Nu – răspunse Clive cu glas înăbuşit – căci atunci n-aş fi atât de uluit. De asta data am văzut lămurit lângă tufiş căpăţâna unui rinocer indian. Şi ocolim deci insula, iar eu mă duc să-l consult pe doctor.

— Ia stai niţeluş! Zise căpitanul şi-l privi pe lord cercetător. Din ochii d-tale pot recunoaşte şi eu că nu suferi de friguri. Dacă susţii cu hotărâre că ai văzut întâi un tigru. Şi apoi un rinocer, atunci e sigur că se afli chiar pe insulă animalele astea. Vom debarca şi ne vom pune să căutăm urmele, ca să vedem cum stau lucrurile. Spuneai singur doar mai înainte că după atâtea prin câte am trecut, chiar imposibilul e cu putinţă.

George, care se apropiase de ei şi auzise ultimele cuvinte, scoase şi el acum o exclamaţie de mirare şi zise apoi:

— Tată, lordul are dreptate, insula asta e vrăjită. Mai bine s-o ocolim, căci nu ne interesează cine şi ce trăieşte pe ea.

— Alta acum! făcu căpitanul. Ce-ai mai văzut şi tu, băiete?

— O panteră neagră de Sunda, răspunse tânărul. Venise pe ţărm dintr-un tufiş, dar s-a întors repede şi a dispărut printre copaci când ne-a zărit pe noi. Cine ştie ce drăcie o mai fi pe acolo!

— Păi dacă aşa stau lucrurile, cu atât mai mult mă simt îndemnat să debarc, răspunse căpitanul. Trebuie să le dau de rost. Fireşte, George, e posibil să fie ceva pe aici, căci altminteri cum ar ajunge fiarele astea într-un ţinut de care sunt străine? Trebuie şi stabilim exact despre ce e vorba. Aşa dar, dragă lordule, nu te-ai înşelat şi ai văzut într-adevăr un tigru şi un rinocer.

Clive răspunse zâmbind:

— Slavă Domnului! Începusem să fiu îngrijorat de starea sănătăţii mele, căci s-ar fi putut şi fi contractat vreo boală tropicală, al cărei prim simptom este rătăcirea simţurilor. Mă bucur că şi George al d-tale a văzut ceva. În viitor nu mă voi mai mira de nimic, deşi e într-adevăr de necrezut să se găsească pe una din insulele acestea animale care trăiesc de obicei numai în India şi pe insulele Sunda. D-ta eşti în stare să-ţi lămureşti asta, dragă căpitane?

— Nu! Şi pentru mine e cu desăvârşire de neînţeles, zise Farrow, clătinând din cap. Doar numai dacă vreun individ excentric sa fi pus stăpânire pe insula asta, ca sa creeze aici o grădină zoologică. Asta ar fi singura explicaţie. Pentru că alta nu văd.

— Aşa e, încuviinţă Clive. Pe de altă parte însa, nu-mi pot închipui să nu se fi auzit prin lume că un om a transportat încoace tigri, pantere şi rinoceri, numai de plăcerea lui. Dacă insula n-ar fi atât de singuratecă – adică departe de drumul vapoarelor – s-ar putea presupune că vreo întreprindere zoologică şi-a întemeiat aici un depozit, ca să zic aşa. Dar atunci fiarele n-ar umbla în libertate.

— Partea ciudată este tocmai ca d-ta, dragă lordule, ai văzut ivindu-se rinocerul imediat după tigru, zise Farrow. Oare, în împrejurări normale, aceste două animale se împace între ele?

— Ai dreptate, la asta nici nu m-am gândit, răspunse lordul. Ştiu eu ce să mai zic! George, unde ai văzut d-ta pantera neagră?

— Tot lângă tufa asupra căreia ne-ai atras d-ta atenţia, domnule Clive.

— Care va să zică tigru, rinocer şi panteră neagră trăind paşnic laolaltă... făcu lordul îngândurat. Nu cumva am descoperit paradisul, dragă căpitane?

— Vom vedea după ce vom fi păşit pe insulă, răspunse Farrow. Fireşte că e primejdios ce vrem să facem noi, căci nu ştiu cum se poartă fiarele acestea cu lumea străină. În nici un caz însă n-aş vrea să le împuşc, căci dacă e adevărat că vreun individ excentric le-a adus aici. Chestia ar putea deveni neplăcută.

— N-ar fi mai bine să-i dăm de veste, înainte de a debarca? Propuse lordul. Căci dacă insula e proprietatea lui, atunci e în drept să ne alunge cu forţa.

— În cazul acesta ar fi trebuit să puie vreo tăbliţă cu „trecerea oprită", sau ceva asemănător, zise Farrow, zâmbind.

— Numai de n-ar înlocui fiarele, această tăbliţă, răspunse lordul. Ar avea un efect mai sigur decât nişte firmuliţe de tablă mâzgălite cu vopsea albă.

— E drept ce zici d-ta; ăsta nu e însă un motiv pentru mine ca să renunţ a da de rostul lucrurilor, zise Farrow şi dădu prin porta-voce comanda să se încetinească motoarele.

Submarinul îşi reduse viteza şi alunecă fără zgomot spre insulă. Camarazii observau prin ocheane marginea desişului, în fata căruia se întindea o plajă lată de vreo zece metri, acoperită cu nisip alb de corali.

— A! Acum am văzut şi o mişcare în tufişul mic de la stânga celor trei cocotieri! zise deodată lordul. Căpitane, cred că toată insula e plină de asemenea animale. Mai bine ar fi să ne facem observaţi într-un fel oarecare, înainte de a debarca. Cum ne vom apăra dacă vom fi atacaţi de haite întregi de astfel de monştri?

— M-am gândit şi eu la asta, răspunse Farrow. Cel mai bun lucru ar fi ca Jan Brike să stea de veghe la tunul său. Dacă teama d-tale se adevereşte, atunci el va slobozi o bombă cu gaze în mijlocul fiarelor, chit că vom fi şi noi ameţiţi în acelaşi timp. Tot e mai bine decât să ajungem în ghearele vreunui tigru. Fireşte că vom lua cu noi şi granate cu gaze, căci astea sunt armele cele mai bune.

— Oare gazele vor fi în stare să ameţească şi rinocerii tot atât de repede cum am constatat noi până acum la alte fiinţe?

— Eu cred că da, răspunse căpitanul. A! Fără de asta, procedând astfel nu venim în conflict cu persoana care a adus fiarele pe insulă. Bănuiesc că această persoană există, altminteri n-ar trăi animalele atât de paşnic laolaltă. Dacă n-ar avea de stăpân un om, care ştie să le îmblânzească, de mult s-ar fi sfâşiat între ele.

— Atunci trebuie să fie un om foarte bun – zise lordul Clive – căci nu e de fel uşor să îmblânzeşti animale de specii diferite, în aşa măsură încât să ducă o viaţă paşnică.

— Ai dreptate, încuviinţă căpitanul. Atunci nici nu trebuie să ne temem că vizita noastră pe insulă va fi întâmpinată cu duşmănie.

— Cel mult din partea fiarelor, zâmbi lordul. Repet, că după părerea mea ar fi mai bine să ne facem mai întâi observaţi.

— Bine! făcu Farrow după câteva clipe de chibzuială. Când vom fi aproape de tot de ţărm, vom slobozi câteva gloanţe. Dacă nu se va arăta însă nimeni, voi coborî pe uscat şi voi cerceta dacă se găsesc urmele animalelor pe care zici că le-ai zărit.

— Te voi însoţi şi eu, zise Clive cu însufleţire. Vreau să mă încredinţez însumi dacă nu cumva sufăr de rătăcire a simţurilor. Deşi lucrul pare exclus, căci şi George a văzut pantera neagra. Sau, dragă căpitane – zise el deodată – te pomeneşti că îndărătul tufişurilor stă la pândă vreun individ misterios, care, înzestrat cu puteri hipnotice extraordinare, a supus voinţei sale fiarele acestea.

— Drept să-ţi spun, ideea d-tale nu-i de dispreţuit, răspunse Farrow, dus pe gânduri. Să fim deci cu mare băgare de seamă, căci vizita noastră ar putea avea urmări foarte neplăcute. În sfârşit, vom vedea cum stau lucrurile.

Vasul se apropia până la vreo douăzeci de metri de insulă, apoi căpitanul ordonă stoparea „Dox”-ul mai alunecă vreo cinci metri, pe urmă rămase înţepenit pe loc.

Farrow scoase revolverul şi trase şase gloanţe unul după altul. E drept că împuşcăturile erau oarecum înăbuşite din cauza desişului, dar nu se putea să nu fie auzite pe insulă, cu atât mai mult cu cât în vremea

prânzului animalele, păsările şi insectele îţi încetează concertul din cauza zăpuşelii.

După primele împuşcături ale căpitanului se stârni în tufişurile de lângă plajă o mişcare, ca şi cum ar fi luat-o la goană trupuri mari de animale.

— Oho! făcu Farrow surprins. Care va să zică tot e adevărat: fiarele există în realitate. Ia te uită cum tremură palmierul de colo! Probabil că s-a izbit de el, în fugă, vreun pachiderm. Să zicem rinocerul d-tale. Ciudat de tot! Să mai aşteptăm câteva minute, apoi voi trage două-trei gloanţe şi dacă tot nu se iveşte nimeni, coborâm pe uscat.

Se scurseră încă cinci minute, fără să se arate cineva. Apoi căpitanul îşi descărcă iarăşi revolverul. De data asta însă nici o mişcare.

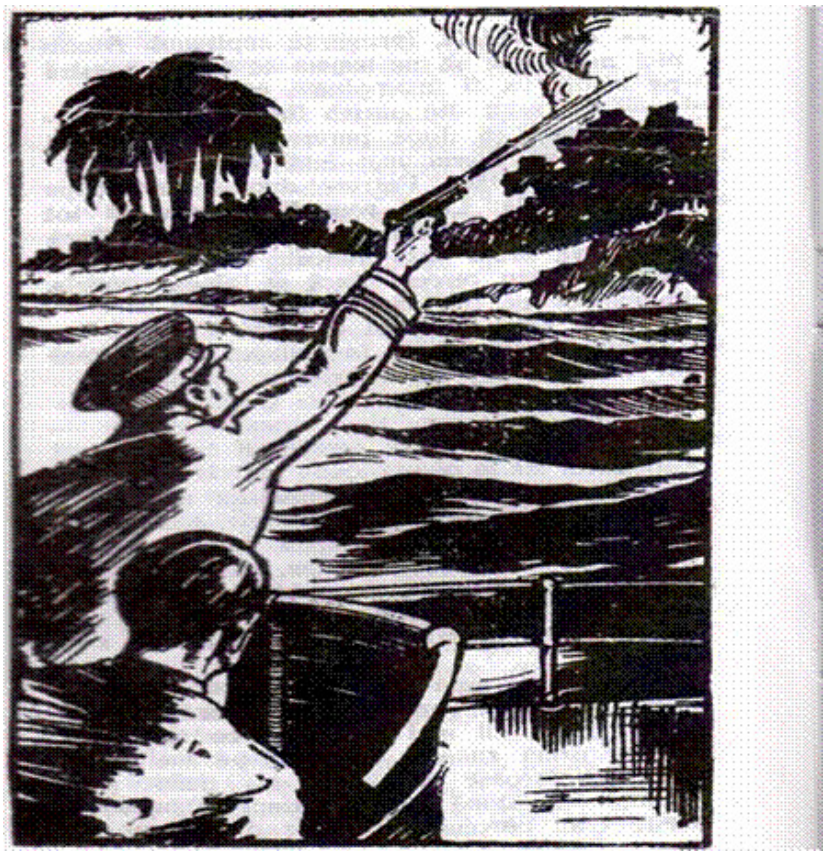

— Acum coborâm pe uscat, zise Farrow. Cred că n-aveam să ne temem de animalele acelea. Probabil că au crescut între oameni şi-i cunosc, altminteri n-ar fi luat-o la fugă când au auzit împuşcăturile. Totuşi, vom lua măsuri de prevedere.

Dădu ordin prin porta-voce să vie pe punte Jan Brike cu o granată cu gaze. Afară de ăsta ceru să se aducă sus încă cincisprezece granate de mână, căci la expediţie urmau să ia parte, afară de el însuşi, lordul, George, Petre şi doctorul Bertram, iar fiecare din el trebuia să ia câte trei granate.

Ca la mai toate insulele Pacificului şi aici cădeau malurile vertical, aşa că submarinul putea să se apropie până la ţărm şi cei cinci bărbaţi puteau să sară de-a dreptul pe uscat. Căpitanul ordonă să se pună încet de tot electromotoarele în funcţiune şi vasul se apropia pe nesimţite de insula. Când stopă, căpitanul sări cel dintâi pe uscat, urmat de ceilalţi patru tovarăşi. Tânărul o şi luase înainte spre desiş, dar Farrow îi strigă:

— George, fii cu băgare de semn! Se poate întâmpla ca vreun tigru sau vreo panteră să stea la pândă şi ca numai rinocerii să fi fugit când au auzit împuşcăturile. Ar fi bine să cercetăm mai întâi tufişurile, dacă nu cumva se ascund într-însele duşmani primejdioşi.

— O! Făcu George în aceeaşi clipă şi se opri brusc în loc. Tată, aici sunt dovezi cu nemiluita că nu ne-am înşelat. Pare să fie o adevărată menajerie... Urme de tigri şi pantere, întipărituri de copite de rinoceri... ah! De necrezut... uite şi urma unui elefant uriaş. Se vede lămurit cum a râcâit pământul cu colţii lui enormi...

Camarazii se apropiară în grabă şi examinară în tăcere nenumăratele urme care se îngrămădeau unele lângă altele. Farrow dădu din cap îngândurat şi zise:

— La aşa ceva nici nu m-aş fi aşteptat, zău aşa. Clive, doctore, vă puteţi explica voi cum au ajuns aici animalele acestea? Din diferitele urme vedeţi doar că sunt câţiva tigri şi pantere şi afară de elefant, cel puţin încă doi rinoceri. Şi apoi, urmele sunt relativ proaspete.

— Aşa e, încuviinţă lordul. Întrebarea e numai dacă să ducem cercetările mai departe sau să lăsăm lucrurile în plata Domnului. Nu e lipsit de primejdie să pătrundem în interiorul insulei, căci alături de animale nu se poate să nu fie şi oameni, despre care nu ştiu în ce fel ne vor primi. O fi vreo taină de care nu trebuie să te atingi. În ce mă priveşte, n-aş avea nimic împotrivă să caut a da de rostul lucrurilor, dar las asupra d-tale să hotărăşti, dragă căpitane.

— Drept să spun, nu-mi prea vine uşor; să iau o hotărâre – răspunse Farrow. Şi eu aş vrea să cercetez

lucrurile mai de aproape, dar am aceleaşi scrupule ca şi d-ta. Chiar dacă stăpânul acestor animale ar fi un om bun – după cum ziceai adineauri – s-ar putea totuşi să-i fie neplăcut când ne vom ivi aşa ca din senin.

— Domnule căpitan – interveni doctorul Bertram – dacă-i vom spune însă imediat că noi nu suntem în relaţiuni cu alţi oameni şi că nu avem prilejul, deci, să-i trădăm taina. Şi dacă-i vom mai da cuvântul că nu vom povesti nimănui şi niciodată ceva despre insula asta. Atunci nu văd de ce ne-ar întâmpina cu duşmănie. Poate că, dimpotrivă, ne va primi cu mulţumire, căci nu e exclus să fie un naufragiat, care va fi bucuros să găsească prilejul de-a părăsi insula. Propun, aşadar, sa pornim în cercetare.

— Da, tată, doctorul are perfectă dreptate, zise George. De vreme ce suntem pe insulă, n-ar avea nici un rost să ne întoarcem fără sa fi făcut ceva. Dacă e o taină, să încercăm s-o lămurim. Dă-mi, te rog, încuviinţarea să pătrund înăuntrul insulei şi-ţi făgăduiesc că voi fi cu cea mai mare băgare de seamă.

Vreau sa stabilesc numai unde s-au ascuns animalele.

— Pricep eu cum stau lucrurile, răspunse Farrow zâmbind. Ai vrea să faci cunoştinţă cu elefantul acela uriaş şi să încerci efectul gazului nostru asupra lui. Aşa e că am ghicit? Nu, nu, băiete dragă, singur nu te las să te duci tu, Petre, ce părere ai tu?

— De! Domnule căpitan, eu cred la fel cu domnul George, răspunse uriaşul. De vreme ce am coborât pe uscat, trebuie să aflăm ce se ascunde pe insula asta. Prea primejdios nu cred să fie, mai cu seamă că noi am trecut prin altele şi mai şi.

— Asta o ştiu şi eu, râse Farrow. Se oare să nu fii tu de aceeaşi părere cu dragul tău George! Clive, doctore, voi ce ziceţi, să intrăm în desiş?

— Fireşte să intrăm, răspunse imediat Bertram. Pe mine mă interesează în primul rând să aflu cum s-au aclimatizat aici animalele. Căci e lucru sigur că n-au aceleaşi condiţii de viaţă ca în patria lor.

— Atunci să pornim, dragă căpitane! zise lordul.

— Bine. Pregătiţi granatele de mână! Comandă Farrow. Eu iau conducerea. George, tu vei merge în urma mea, iar tu, Petre, vei încheia convoiul.

Cu băgare de seamă, Farrow se apropia de desiş. Se opri în faţa primelor tufişuri şi ascultă cu încordare. Se

afla lângă tufa în a cărei vecinătate lordul şi George zăriseră fiarele. De aici pornea în desiş o potecă lărguţă şi bătătorită...

— Înainte, cu ajutorul lui Dumnezeu! zise Farrow şi păşi pe poteca.

II.
MISIONARUL.

ÎNĂINTAREA ÎN DESIŞ NU ERA DELOC PLĂCUTĂ. Îndărătul fiecărui copac putea sta la pândă un tigru, un rinocer sau un elefant, care să-i atace fără veste, sfâşiind sau călcând în picioare pe unul din ei.

De aceea Farrow mergea cu mare băgare de seamă pe potecă şi adesea se oprea ascultând cu încordare. Dar atât el cât şi însoţitorii săi nu putură observa nimic suspect.

Deodată, căpitanul se opri iarăşi şi zise încetişor:

— Prea adânc nu trebuie să pătrundem în desiş, căci s-ar putea întâmpla ca fiarele să ne taie drumul îndărăt. Astfel de cazuri s-au mai văzut Trebuie să ne gândim şi la faptul ca animalele sunt îmblânzite şi ascultă de stăpânul lor. Poate că ni s-a şi tăiat drumul spre mare.

— Drace! Asta ar fi prost de tot! făcu lordul. N-ar fi mai bine să ne înapoiem repede? Nu-mi pot închipui ca granatele noastre cu gaze şi aibă efect asupra rinocerilor şi elefanţilor şi mă gândesc cu groază la eventualitatea unui atac al unui pachiderm înfuriat pe poteca asta îngusta. Am fi cu siguranţă pierduţi. Nu voi uita niciodată ce mi s a întâmplat odată în Africa, cu un rinocer... Ca o locomotivă de tren rapid s-a năpustit asupra mea. Ce-ai zice dumneata, dragă căpitane, dac-am lăsa lucrurile balta şi ne-am înapoia la submarinul nostru?

— După socoteala mea, am ajuns aproape până la jumătatea drumului – răspunse Farrow – şi dacă mă gândesc bine, cred că în curând vom da de sălaşul individului misterios, pe care-l presupunem ca stăpân al acestor fiare. Ar fi mai nimerit, cred, să ne punem în legătură cu el, decât să batem în retragere, ceea ce s-ar putea să ne fie primejdios.

— Ai dreptate, încuviinţă lordul. A mers prea lesne până acum, ceea ce mă face să cred că adevărata primejdie de-abia începe. Mi-ar fi fost şi mie mai plăcut să ne întâlnim cu una din fiare. Atunci am: fi ştiut cel puţin cum stăm. Aşa, însă, se poate să ai dreptate, dragă

căpitane. Că animalele viclene ne-au tăiat drumul îndărăt, ascultând de o poruncă a stăpânului lor. A! Ai auzit? Pare să fie într-adevăr prea târziu pentru a ne răzgândi, trebuie să mergem mai departe, n-avem încotro. A! Iarăşi! De data asta a fost un tigru... ba nu, mai mulţi. Să mergem înainte, poate dăm în curând de coliba ciudatului pustnic.

Îndărătul celor cinci bărbaţi răsunase mugetul ca de trompetă al elefantului, urmat din diferite părţi de mârâitul întărâtat al câtorva tigri.

Le cam sări inima din loc camarazilor auzind aceste sunete ameninţătoare, căci se dovedise îndreptăţită presupunerea căpitanului, că fiarele viclene le tăiaseră drumul îndărăt spre mare.

— Înainte! strigă Farrow, auzind din nou trompeta elefantului şi pufăitul de locomotivă al tigrilor, de data asta, mult mai aproape. Se părea că dihăniile porniseră ele acum la vânătoare împotriva oamenilor care îşi propuseseră să le vâneze. Farrow exprimă gândul acesta, spunând:

— Acum am devenit noi vânat şi situaţia nu e deloc trandafirie. Repede, repede, să căutăm câţiva copaci groşi, în care să ne putem adăposti de bine, de rău, căci, judecând după urme, elefantul acesta pare să fie un adevărat monstru, în stare să trântească la pământ copacii mai subţiri. Înainte!

Camarazii o luară la picior dea lungul potecii înguste. Răcnetele ameninţătoare din spatele lor răsunau din ce în ce mai aproape. Încă puţin şi fiarele aveau să-i ajungă.

În agitaţia de care erau stăpâniţi, camarazii nu se mai gândeau la granatele lor cu gaze, cu care ar fi putut ridica un zăgaz îndărătul lor. Pentru moment n-aveau altă dorinţă decât s-ajungă la un grup de copaci înalţi, în care nădăjduiau să se poată pune în siguranţă faţă de fiarele care îl urmăreau. Tocmai când situaţia parca mai primejdioasa, fugarii ajunseră într-un luminiş, la capătul căruia se înălţa o casă arătoasă, construita în stilul obişnuit al bungalow-urilor şi înconjurată de o terasa împodobită cu flori.

Nu mai era timp, însă, de străbătut luminişul lat de vreo cincizeci de metri, căci auziră acum aproape de tot pârâit de crengi şi paşii elefantului şi ai rinocerilor.

Cei cinci tovarăşi nu mai statură o clipă pe gânduri şi începură să se caţere imediat în palmierii înalţi care se

aflau la o mică distantă unul de altul, pe marginea luminişului.

Abia când ajunseră destul de sus ca sa nu mai poată fi atinşi de trompa elefantului, răsuflară uşuraţi.

— În oarecare siguranţă suntem noi, nu e vorbă – zise Farrow, râzând – dar plăcută nu e de fel situaţia noastră. Ce zici, dragă Clive, să ne folosim de granatele cu gaze când se vor ivi dihăniile în luminiş?

Lordul, care se afla în copacul alăturat de al lui Farrow, râse şi el şi răspunse:

— Nu, dragă căpitane, e mai bine să n-o facem. Din cauza căldurii, aerul de jos se urcă spre noi, astfel că vom ameţii în câteva clipe şi ne vom prăbuşi la pământ. Şi e îndoielnic dacă gazele vor face vreun rău fiarelor. A! Ai văzut, căpitane?

— Da, e într-adevăr îmbucurător! făcu Farrow. Asta seamănă a inteligentă omenească.

Parcă şi-ar da seama dihăniile că avem acum putinţa, din adăpostul în care ne aflăm, să le ameninţăm cu armele noastre.

Un elefant colosal, un rinocer uriaş, trei tigri mari şi două pantere negre se iviseră în luminiş, adulmecară câteva clipe, apoi dispărură repede în desiş. Puţin timp se auzi trosnetul crengilor în tufişuri, apoi domni iarăşi tăcere deplină.

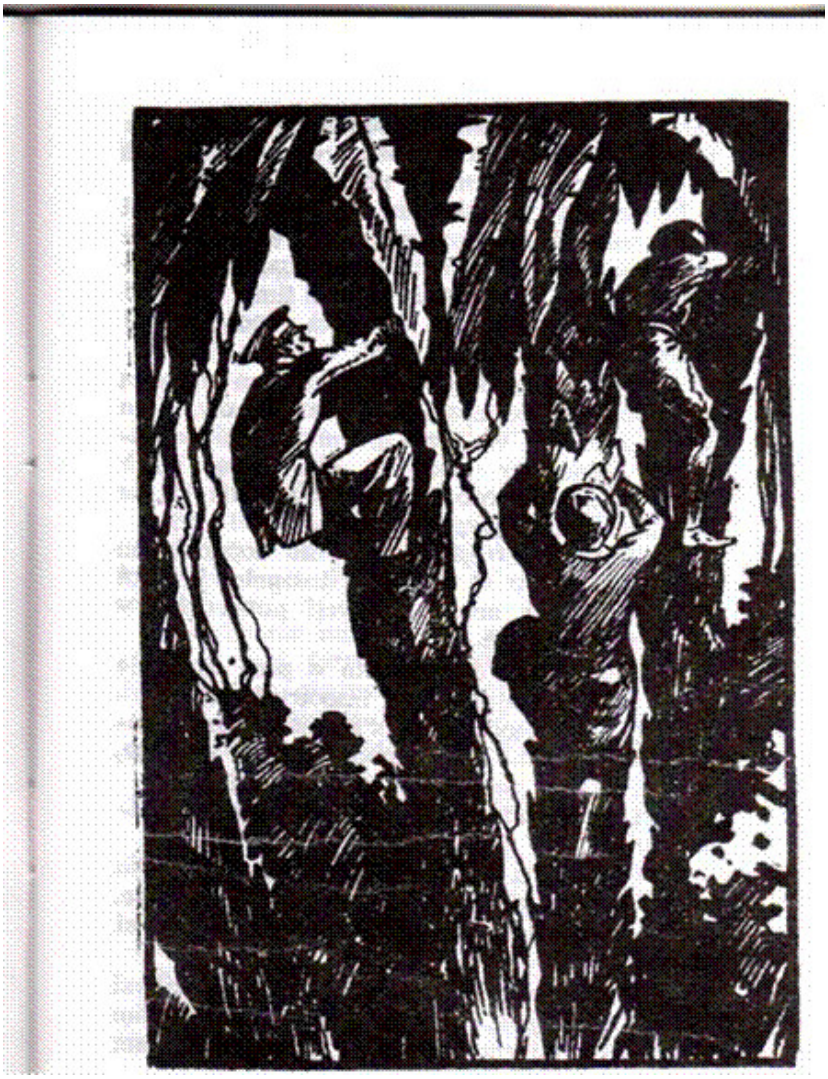

— Hm... face impresia ca şi cum ar avea de gând să ne asedieze, zise Farrow. Pun rămăşag că se vor opri pe marginea luminişului şi ne vor ţine sub observaţie. Dacă vom cuteza să coborâm, apoi să ştii că se aruncă imediat asupra noastră.

— Tată – strigă George din copacul său – să încerc eu să ajung la bungalow? Dacă fiarele mă vor urmări, le veţi putea răpune cu armele voastre.

— Nu, băiete dragă, asta e prea din cale afară de primejdios, se împotrivi căpitanul. Să încercăm deocamdată s-atragem atenţia locuitorilor casei. Vom slobozi câteva gloanţe, pe urmă vom vedea noi ce-o să mai fie.

Trei împuşcături detunară deasupra luminişului.

Rezultatul nu fu însă cel aşteptat. Doar din diferite părţi ale desişului se auziră foşnete, pufăitul tigrilor, mârâitul elefantului şi al rinocerilor.

— Nenorocul nostru! făcu lordul. Stăpânul acestor fiare pare să nu fie acasă. Să sperăm că nu va întârzia prea mult altminteri am putea sta aici în copaci până mâine dimineaţă.

— Tată – zise deodată George, îngrijorat – numai de nu ne-ar urma camarazii de pe submarin, văzând că întârziem atâta. Sau ai dat cumva dispoziţii speciale?

— Fireşte, răspunse căpitanul. Am hotărât să vie după noi în număr mai mare, înarmaţi cu granate cu gaze şi puşti, dacă nu ne înapoiem până la miezul nopţii. Afară de asta, vor lua cu ei şi făclii de magneziu şi nu cred că atunci fiarele vor cuteza să-i atace.

— Minunat! făcu lordul. În cazul acesta vom fi eliberaţi cu siguranţă, căci în faţa făcliilor, asediatorii noştri vor da bir cu fugiţii. În cel mai rău caz, o să rămânem aici până la miezul nopţii, adică încă vreo zece ceasuri. Plăcut nu prea e, dar n-avem încotro.

— Trebuie neapărat să rezistăm, chiar dacă ne va veni foarte greu, dat fiind că se cere o sforţare grozavă din partea muşchilor noştri, zise căpitanul. Dar tot e mai bine decât să cădem pradă acestor fiare, a căror şiretenie e de neînchipuit.

— După credinţa mea. Animalele sunt dresate, zise lordul. Căci vânătoarea împotriva noastră era tot atât de bine plănuit ca şi asediul de acum, când fiarele nu se arată privirilor noastre. Nădăjduiesc însă că proprietarul acestei căsuţe frumoase se va înapoia curând şi ne va elibera din situaţia asta neplăcută.

— Tată, tocmai acum am zărit elefantul în dosul bungalow-ului, zise George. Nu m-aş mira deloc dacă uriaşul acesta inteligent ne va aduce pe stăpânu-său.

— Nici pe mine nu m-ar surprinde, îşi dădu cu părerea lordul. Individul necunoscut de pe insulă pare să fie un dresor minunat. Gândeşte-te numai la minunea ce-a înfăptuit-o făcând ca animalele astea diferite să trăiască în deplină libertate aici, fără să se atace reciproc. Ba lucrează chiar împreună, dacă mă pot exprima astfel. Omul acesta a făcut o adevărată minune şi sunt foarte curios să-l cunosc.

— Da, trebuie să fie un om cu totul deosebit, încuviinţă căpitanul. Nădăjduiesc că nu ne va întâmpina cu duşmănie şi aş regreta mult dac-aş fi silit să mă folosesc de arme împotriva lui şi a animalelor sale. Pentru moment nu ne rămâne decât s-aşteptăm. Dacă în vremea asta nu

vine stăpânul insulei, atunci vom fi salvaţi de camarazii noştri. Aşadar, răbdare!

— Eu aş încerca s-ajung la bungalow, repetă George. Sunt încredinţat că voi ajunge acolo înainte de a fi atacat de vreuna din fiare.

— George, asta nu-ţi voi îngădui nici în ruptul capului – răspunse căpitanul Nu trebuie să-ţi primejduieşti viaţa, cu atât mai mult cu cât ne-ar fi greu să punem pe fugă un rinocer sau un elefant cu revolverele noastre.

— Păcat! Făcu George. Sunt sigur că ai fi adus sarcina la bun sfârşit!

— Pentru ca să fi atacat apoi de vreo fiară, în fata uşii închise a bungalow-ului, răspunse Farrow. Nu, băiete dragă, renunţă la planul tău! Aşteaptă mai bine până se înapoiază elefantul, căci sunt sigur că va aduce cu el pe stăpânul insulei şi al animalelor.

— Luaţi seama! Strigă lordul în aceeaşi clipă. Tocmai am văzut trompa elefantului printre tufele din fata noastră. În curând vom avea dezlegarea tainei.

Se scurseră câteva minute de încordare, apoi răsună deodată un glas sonor, fără ca tovarăşii din copaci să poată spune de unde vine.

— Domnilor, ce căutaţi dv. pe insula mea?

— Să ne fie cu iertăciune – răspunse Farrow – am observat pe ţărm nişte animale, a căror prezentă pe o insulă a Pacificului ne apărea foarte ciudată. Din împrejurarea asta am tras încheierea că se află, probabil, pe insulă un naufragiat care ar avea nevoie de ajutorul nostru. Animalele ne-au silit apoi să ne căutăm refugiu în copac.

— Şi zici că aveai de gând să-mi vii în ajutor? Se auzi din nou glasul, bănuitor de astă dată. Hm... trebuie să fiu cu mare băgare de seamă, cu atât mai mult cu cât am fost înşelat adeseori în viaţa mea. Cum te numeşti d-ta? Te pomeneşti că am auzit cândva numele d-tale.

— Eu sunt căpitanul de submarin Farrow şi sunt căutat cu înverşunare de fostele Puteri aliate.

— A! Sunt la curent cu chestia asta! răspunse omul nevăzut, după o pauză scurtă. Acum cred ca aveai gânduri bune. Căpitanul Farrow e cunoscut îndeajuns ca unul ce nu-şi precupeţeşte ajutorul. Un alt om nici n-ar fi avut curajul să păşească pe o insulă pe care trăiesc diferite fiare atât de primejdioase. Aşa dar, domnilor, fiţi bine-

veniţi. Coborâţi fără grijă din copaci, căci animalele nu vă vor face nimic.

Tufele de lângă bungalow se despărţiră şi în luminiş se ivi un european de statură înaltă, cu părul lung negru şi barba de aceeaşi culoare. Salută cu mâna spre camarazii urcaţi în copaci, apoi şuieră odată, prelung.

Cu uimire şi înfrigurare tovarăşii văzură atunci că tufele din apropierea palmierilor, unde se aflau ei începură să se agite puternic. Crengile trosniră, frunzişul foşni, apoi îşi făcură loc în luminiş patru rinoceri, şase tigri şi cele două pantere şi alergară spre european. Iar din tufişul din spatele acestuia păşi încetişor şi cu demnitate – ca şi cum ar fi fost conştient de rolul său – elefantul care părea într-adevăr să-l fi adus pe stăpânul său.

— Daţi-vă jos, domnilor! Repetă străinul. Eu sunt Frater Gledstone şi am rolul de misionar pe această insulă. Băştinaşii pe care i-am găsit aici sunt foarte mulţumiţi. Ei văd în mine un soi de fiinţă supraomenească, pentru ca am venit încoace cu animalele acestea.

Camarazii începură să coboare din copaci. Ar fi fost pierduţi daca străinului i-ar fi dat în gând să-şi asmute fiarele asupra lor.

— Puteţi avea deplină încredere în mine, zise, râzând, misionarul, care păru să le fi ghicit gândurile. Animalele nu vă vor face nici un râu, garantez eu pentru asta. După cum văd însă, sunteţi atât de înarmaţi, încât mai curând ar trebui să-mi fie mie frică de dv.

— Să nu te superi – zise Farrow când atinse pământul. Ai dreptate în felul d-tale, dar trebuie să ţii seamă de faptul că prezenţa acestor animale aici, ascultând de poruncile d-tale, n-are de ce să ne cam îngrijoreze. Mai ciudat decât toate e însă faptul că tigri, pantere, rinoceri şi elefanţi trăiesc laolaltă în deplină armonie.

Când toţi cinci camarazii ajunseră jos, se îndreptară împreună spre ciudatul personaj, în spatele căruia se îngrămădeau animalele.

Situaţia părea oarecum primejdioasă, căci ochii tigrilor şi panterelor luceau misterios. Coarnele lungi ale rinocerilor erau foarte ascuţite. Iar trompa puternică a elefantului uriaş se bălăbănea încoace şi încolo, ca şi cum ar fi căutat o pradă s-o înhaţe.

Totuşi, ochii misionarului aveau o privire atât de curată şi limpede, încât temele camarazilor pieriră pe dată. Omul

aceste părea să fie într-adevăr bun la suflet, ceea ce simţeau şi fiarele care ascultau de cuvântul lui, uitând de duşmănia lor înnăscută Farrow strânse călduros mâna pe care i-o întinse englezul şi zise:

— Domnule Gledstone, nu e greu să-ţi închipui mirarea noastră. Niciodată n-am fi bănuit pe aceste insule existenta reprezentanţilor faunei din apus, cu atât mai puţin exemplare despre care nimeni n-ar fi presupus c-ar putea fi îmblânzite. Minunea cea mare e că ne-au urmărit cu tacticii şi ne-au silit să ne refugiem în copaci, fără sa le putem vedea.

Misionarul râse, apoi răspunse cu seriozitate:

— Îţi voi lămuri totul, domnule Farrow. Te rog, prezintă-mi pe ceilalţi domni.

Gledstone strânse mâna fiecăruia, dar îi privi atât de cercetător de parc-ar fi vrut să le pătrundă până în fundul sufletului. Şi după fiecare examinare dădea mulţumit din cap. Se vedea lesne că toţi îi făcuseră cea mai bună impresie.

— V-aş ruga să poftiţi în casă, zise el apoi. Ea mi-a fost clădită de băştinaşi, în mijlocul cărora trăiesc de trei ani. Şi asta din recunoştinţă, după cum pot susţine cu mândrie. Căci, pe lângă că am căutat să-i convertesc la credinţa mea. Pe care au primit-o cu dragă inimă – am mai venit şi în ajutorul multora cu cunoştinţele mele medicale. Dar toate astea trebuie să vi le povestesc în linişte şi în acelaşi timp vă voi adresa o mare rugăminte.

Când camarazii intrară în bungalow, rămaseră uimiţi de cele ce văzură. Admirară mobilele minunate din lemn de mahon şi nu le venea să creadă că acestea fuseseră lucrate de băştinaşi.

Mai mirat rămaseră însă când misionarul strigă un nume ce suna frumos, iar drept urmare intri în încăpere o băştinaşă drăguţă, căreia Gledstone îi adresă câteva cuvinte. După câtva timp fata se înapoie cu o tavă pe care se aflau pahare şi sticle cu whisky şi sifon.

Misionarul zâmbi zărind mutrele uluite ale oaspeţilor săi. Amestecă cu dibăcie băutura răcoritoare, apoi ridică paharul şi zise:

— Momah va aduce şi ceva fructe, care vă vor potoli deocamdată foamea. Mai aştept încă o vizită, care însă nu va fi atât de plăcută ca a dv. Între timp vă voi povesti pe scurt totul, la rând:

„Acum trei ani, bricul „Marry" care venea de la Sidney, se împotmoli pe această insulă. Un taifun grozav ne-a azvârlit încoace, tocmai de pe insulele franceze Loyalty. După socoteala mea, în timp de două luni am fost târâţi cel puţin două mii de kilometri, pradă neputincioasă a valurilor şi a furtunii grozave. Unul după altul au fost azvârliţi peste bord oamenii din echipaj. Când ne-am împotmolit pe plaja aceasta, nu mai rămăseseră decât doi marinari, cârmaciul, proprietarul menajeriei ambulante — căruia îi aparţinuseră animalele acestea — şi eu. În ultimul moment au fost zvârliţi peste bord ultimii marinari şi acoperiţi de valuri, iar cârmaciul se lovi cu atâta putere de peretele vasului, încât îşi fractură baza craniului şi cu toate îngrijirile căpătate, îşi dădu sfârşitul după trei zile.

Înainte însă ca valurile să sfărâme complet bricul, proprietarul menajeriei izbuti să scoată fiarele din cuştile lor şi să le aducă cu ajutorul meu pe uscat Animalele erau îmblânzite; în cursul călătoriei ma împrietenisem cu ele şi pe insulă am întărit această prietenie. După câteva săptămâni, proprietarul a plecat în recunoaştere prin pădure, dar nu s-a mai întors. Am găsit mai târziu cadavrul său şi am constatat că murise din cauza muşcăturii unui şarpe veninos. Animalele începură atunci să asculte de mine, astfel că am devenit stăpânul lor. Aş fi fericit cu desăvârşire aici, căci am de îndeplinit o misiune frumoasă, sunt iubit şi respectat de băştinaşi, pentru că le fac mult bine. Am însă un mare necaz: stăpânul insulei vecine mă urăşte, pentru că am pus capăt jafurilor sale, pe care le făcea din când în când pe insula noastră. Animalele mele au pus pe goană pe războinicii săi. Aflu acum prin iscoadele mele că el s-a înarmat iarăşi, de data asta pentru o expediţie foarte importantă, căci pregătirile sale depăşesc tot ce-a făcut până acum. Iată de ce mă bucură sosirea d-tale, domnule căpitan şi vă rog să-mi daţi o mână de ajutor în lupta împotriva acestor bandiţi, care şi-au pus ochii în deosebi pe fetele şi femeile frumoase ale tribului de aci.

III.
O LUPTA ÎNVERŞUNATĂ.

— NICI NU ÎNCAPE VORBĂ CĂ TE VOM AJUTA, răspunse Farrow în grabă. Desigur că războinicii

stăpânitorului insulei vecine vor veni în kanu-uri. În cazul acesta le voi putea respinge atacul chiar pe apă, cu ajutorul submarinului meu. Îţi garantez că în viitor nu vor mai cuteza să vie.

— Din nenorocire planul d-tale nu va fi cu putinţă de realizat, răspunse misionarul. Iscoadele mele mi-au dat de veste că puternica flotă a kanu-urilor de război se află foarte aproape, iar submarinul d-voastră este, desigur, pe coasta de sud, căci din direcţia aceea aţi venit în luminişul acesta. Pe câtă vreme Boro, stăpânitorul insulei vecine, vine dinspre nord. Cu alte cuvinte, înainte ca d-voastră s-ajungeţi înapoi la submarin şi să puteţi înconjura insula, războinicii duşmanului meu vor fi şi debarcat aici.

— Atunci vom merge imediat pe coasta de nord, răspunse Farrow. Îi vom împiedica noi cu armele noastre să coboare pe uscat. Probabil că ei n-au văzut încă arme de foc.

— Din nenorocire, da, răspunse Gledstone, cu amărăciune. Vreun negustor fără conştiinţă trebuie să le fi vândut arme bune, învăţându-i şi cum să le mânuiască. Toate astea le-am aflat prin iscoadele mele şi de aceea sunt atât de îngrijorat acum. Altminteri as încredinţa animalelor mele respingerea atacului. Împotriva armelor de foc, însă, bietele animale sunt neputincioase.

— Lasă că vom vedea noi ce se poate face, căută să-l liniştească Farrow. În primul rând trebuie s-aducem repede vasul nostru pe coasta de nord. Petre, aleargă înapoi la submarin şi spune-i lui Rindow ce are de făcut. Să pornească în jurul insulei cu ţoală viteza, folosindu-se de compresoare. Jan să rămâie la „păpuşa” lui, de asemeni şi tunul de la pupă să fie încărcat cu o ghiulea cu gaze. Repede, băiete!

Fără să mai ceară vreo explicaţie, Petre salută milităreşte, făcu stânga împrejur şi străbătu cu paşi mari luminişul.

Farrow se adresă apoi misionarului:

— Domnule Gledstone, călăuzeşte-ne repede şi pe drumul cel mai scurt spre coasta de nord. Presupun că de acolo elefantul te-a adus mai adineauri; ai observat ceva privitor la kanu-urile duşmane?

— Nu, domnule Farrow, dar ei vâslesc foarte repede şi cred că se şi află pe aproape.

— Bine. Atâta vreme cât nu sunt încă pe uscat, le vom veni noi de hac, zise Farrow cu încredere. În orice caz,

trebuie să încercăm să-i reţinem până va veni submarinul. Atunci înseamnă că am şi câştigat lupta, căci oricât de perfecţionate ar fi puştile lor, nu vor putea face nimic împotriva armelor noastre.

— Vreau să sper că apărarea aceasta nu va cere prea multe jertfe omeneşti, zise Gledstone.

— Nădăjduiesc şi eu, răspunse Farrow. Acum să lăsăm însă vorba, căci timpul e preţios.

După un sfert de ceas de mers ieşiră din desiş şi ajunseră pe plaja coastei de nord. Camarazii duseră imediat ocheanele la ochi, căci în zare se şi zăreau câteva puncte chiar cu ochiul liber.

— Ei sunt, zise Farrow. Pare să fie un număr mare de kanu-uri. După socoteala mea, sunt pe puţin o sută şi în fiecare vreo şase inşi.

— Aşa e, încuviinţă misionarul. Poţi stabili şi repeziciunea cu care se apropie?

— Merg foarte repede, dar asta e şi spre binele nostru, căci vâslaşii vor obosi atât de mult din cauza aceasta, încât mai târziu, când va trebui să luptăm, nu vor mai avea destule forţe. E drept că împotriva a şase sute de oameni, animalele d-tale nu vor fi de ajuns; însă faţă de tunurile noastre se vor da bătuţi, iar pentru cazul extrem avem şi câteva mitraliere pe bord. Sper că nici nu vom avea nevoie de ele şi poate că va fi de ajuns ivirea submarinului ca să-i punem pe fugă. Rindow va şti el cum să facă treaba ca să iasă bine.

— Numai că ar trebui să se grăbească, îşi dădu cu părerea lordul, căci duşmanii vin cu o repeziciune uimitoare. Drace! Au kanu-uri minunate, adevărate bărci de curse!

— Boro a stat timp îndelungat în Australia şi acolo a învăţat multe, răspunse misionarul. Tot acolo trebuie să-i fi cunoscut pe negustorii care i-au vândut armele. Mă tem, domnule Farrow că de data asta duşmanii vor ieşi învingători. Îmi pare răii că v-am vârât în primejdia asta.

— Nu-ţi face nici o grijă, răspunse Farrow, râzând. Noi nu suntem dintr-aceia care să dăm înapoi din faţa primejdiei; acum îmi pare bine cu adevărat că am păşit pe această insulă. Dar să ne retragem îndărătul tufişurilor, căci duşmanii nu trebuie să ne vadă imediat. Mai întâi să simtă gloanţele noastre. Îmi pare rău numai că nu ne-am luat puştile cu noi, ca să le arătăm cât de bine nimerim de

la depărtare. Sper totuşi că vom face treabă după şi cu revolverele noastre.

Camarazii aşteptau încordare apropierea flotilei de război, care înainta tot mai repede, sub loviturile de lopeţi ale băştinaşilor.

Într-un rând, George percepu o mişcare uşoară îndărătul său şi în acelaşi timp, simţi un miros ciudat şi tare. Întoarse capul încetişor şi tresări speriat.

La vreun metru de el stătea un tigru care îşi aţintea şi el ochii asupra kanu-urilor ce se apropiau. Vecinătatea aceasta nu-i prea era plăcută lui George, căci oricât ar fi fost de îmblânzite fiarele, în focul luptei cu băştinaşii, lesne s-ar fi putut să ia pe prieteni drept duşmani şi viceversa.

În vreme ce se uita cu îngrijorare la fiara uriaşă, tigrul întoarse şi el capul şi-i privi lung şi cercetător. Fără voie George îi zâmbi prietenos, căci privirea animalului avea ceva liniştitor, ca aceea a unui câine credincios. Când îşi îndreptă din nou însă căpăţâna spre mare, fiara rânji, scoţând la iveală colţii ameninţători.

În vremea asta, kanu-urile se apropiaseră pună la vreo sută de metri. În aceeaşi clipă Farrow comandă:

— Foc asupra kanu-urilor, încercaţi să nimeriţi pe vâslaşi la picioare. Prin ţipetele lor, vor stârni panică şi asta e spre binele nostru. Atenţiune, foc!

O grindină de gloanţe se abătu asupra kanu-urilor. Chiar dacă depărtarea era prea mare pentru revolvere, în schimb, acestea erau mânuite de ţintaşi buni.

Lucrul se dovedi imediat, căci din primele kanu-uri săriră în sus câţiva băştinaşi scoţând strigăte de durere şi făcând să se clatine bărcile prin mişcările lor. Două din ele se răsturnară chiar, ceea ce făcu să se facă o mare zăpăceală, căci kanu-urile din urmă nu mai putură frâna şi se ciocniri de celelalte.

Camarazii îşi încărcară din nou armele cu iuţeala fulgerului şi iarăşi se abătură gloanţele asupra năvălitorilor, rănind parte din ei şi găurindu-le kanu-urile.

Sălbatecii ar fi putut presupune ci aveau de a face cu un număr mare de duşmani, dar n-o rupseră la fugă, după cum nădăjduise Farrow; jumătate din kanu-uri cotiră brusc în jurul locului unde se îngrămădiseră bărcile răsturnate, răniţii şi cel care se apropiaseră să le dea ajutoare.

Se împrăştiau în aşa fel că nu mai. Prezentau o ţintă hotărâtă, ci veneau cu repeziciune spre insulă, în formă de evantai.

— Trageţi acum asupra vâslaşilor! Ordonă căpitanul. nici o cruţare!

Pistoalele detunară iarăşi şi din nou săriră în sus unii din băştinaşi, scoţând strigăte de durere, pentru ca apoi să cadă peste tovarăşii lor sau să se rostogolească peste bord. Încă vreo câteva kanu-uri se răsturnară, altele trebuiră să le vină în ajutor, căci din diferite părţi alergau acum în goană rechini aducători de moarte.

Grosul kanu-urilor îşi urmă însă drumul. Războinicii lui Boro erau într-adevăr viteji şi bine instruiţi şi potrivnici mai primejdioşi decât îşi închipuiseră camarazii.

Bărcile se mai aflau doar la douăzeci de metri de ţărm şi cu toate că Farrow şi ai lui goleau mereu încărcătoare de gloanţe, situaţia părea disperată pentru ei.

Încă vreo câteva clipe numai şi treizeci de kanu-uri cu câte şase oameni trebuiau s-ajungă la plajă. Împotriva a o sută optzeci de năvălitori nu puteau ţine piept atât de lesne, chiar dacă se vor retrage îndărătul bungalow-urilor, unde vor căuta să se apere până le va veni submarinul în ajutor.

Dar, în clipa când căpitanul se pregătea să ordone retragerea, dinspre marginea de sud a insulei se auzi o bubuitură de tun. Submarinul sosise la vreme, iar Jan Brike îşi merita şi de date asta renumele său de bun tunar.

Ghiuleaua cu gaze vâjâi prin aer smulgând vârfurile încovoiate ale kanu-urilor din faţă, pentru a exploda lângă kanu-ul al şaselea al aripii răsăritene. Imediat zbură şi ghiuleaua trasă de la pupa „Dox”-ului, răsturnând două bărci duşmane şi explodând lângă a treia.

Din nenorocire, vântul făcu ca gazele sa se înalţe în aer, înainte ca să se poată împrăştia îndeajuns, astfel că fură ameţiţi numai războinicii din kanu-urile lângă care explodaseră ghiulele, pe câtă vreme ceilalţi scăpară neatinşi.

În schimb, salva care porni acum de pe puntea submarinului nu întârzia să-şi facă efectul.

Vreo zece kanu-uri, încărcate cu oameni, întoarseră repede în faţa gloanţelor de carabine. Alergară spre echipa rămasă în urmă, care tocmai isprăvise cu scoaterea

din apă a camarazilor lor, apoi toate kanu-urile porniră în goană spre nord.

Vreo zece bărci însă se apropiaseră prea mult de insulă ca să mai poată scăpa cu fuga. Treizeci de băştinaşi săriră pe ţărm scoţând răcnete războinice. O nouă salvă de pe submarin le produse pierderi mari, dar douăzeci de sălbateci tot ajunseră în desişul ocrotitor.

— Neplăcută afacere, zise Farrow. Trebuie să încercăm să-i alungăm, căci ne pot deveni primejdioşi, deoarece toţi sunt înarmaţi cu puşti. Îi voi chema pe camarazii de pe submarin, ca să-i punem pe goană. Mă tem însă că vom avea şi noi pierderi mari cu prilejul acesta, căci duşmanii au posibilitatea să se ascundă în tufişuri şi de acolo să împroaşte cu gloanţe.

— Nu, domnule Farrow, nu primejdui zadarnic viaţa vitejilor d-tale camarazi, zise Gledstone. Cu aceşti douăzeci de oameni, care au izbutit să ajungă pe insulă, vom sfârşi noi singuri. Oamenii de aici sunt viteji şi instruiţi de mine, deşi eu nu-s decât un slujitor al Domnului. Ne lipsesc arme de foc, în schimb avem animalele, care îşi vor face datoria.

Abia acum îşi aduse aminte George de vecinul său, tigrul, de care uitase cu totul în focul luptei. Fiara uriaşă stătea nemişcată lângă dânsul. În aşa fel că tânărul ar fi putut-o atinge cu cotul. Animalul privi acum la misionar, ca şi cum ar fi înţeles cuvintele acestuia.

Gledstone se ridică, scoase iarăşi şuieratul acela ciudat de care ascultau fiarele şi în clipa următoare se auziră foşnete şi trosnete de jur-împrejur, în desiş. Misionarul rosti câteva cuvinte cu glas răsunător, în urma cărora tigrul de lângă George făcu o săritură, răgi odată înfiorător şi pieri ca o nălucă în tufişurile din apropiere.

Camarazii, uimiţi, zăriră în treacăt şi alte animale, printre care trupul lucitor al unei pantere negre, precum şi blana vărgată a unui tigru, capul unui rinocer şi trompa încovoiată a elefantului.

— Să mergem pe plajă – spuse misionarul – ca să nu ne expunem primejdiei, de a fi atacaţi din greşeală de unul din animalele mele. Pe de altă parte, odată ajunşi acolo, ne vom putea pune în legătură cu camarazii d-tale de pe submarin.

— Ai dreptate; cu atât mai mult cu cât aş dori să dau dispoziţii ca fugarii să fie urmăriţi, răspunse Farrow.

Dacă-i vom ataca pe mare, vom fi în măsură, poate, să punem mâna pe Boro. Atunci vei avea linişte în viitor.

— Nu prea cred, domnule căpitan, zise Gledstone. Va ieşi la iveală un alt conducător, care va porunci şi dânsul războinicilor săi să răpească fete şi femei de pe insula mea. După cum am auzit de la oamenii mei, asta e un obicei vechi de sute de ani, căci, nu ştiu cum se face că pe această insulă se nasc mai multe fete decât băieţi.

— Atunci trebuie să li se dea o astfel de lecţie ca să vă lase în pace ani de-a rândul de-acum încolo, răspunse Farrow. În vremea asta, războinicii tribului d-tale vor putea face şcoală cum să poată respinge singuri pe viitor un eventual atac.

— Nădăjduiesc că atâta vreme cât voi trăi eu, ne vom putea apăra singuri, zise, misionarul. Căci, după ce vom fi respins acest atac – cel mai mare pe care l-a întreprins cândva tribul lui Boro – ne vor da pace câtva timp. Pe de altă parte nu cred sa fie de mare folos o urmărire, deoarece au pierit mulţi oameni până acum. Nu vreau să mai cadă şi alţii. Nici nu-ţi închipui cât de greu îmi vine să pun animalele să-i ucidă pe duşmanii care au pătruns aici. Dar n-am încotro, trebuie să ne apărăm împotriva armelor lor. Ascultă!

Gledstone se cutremură şi-şi împreună mâinile. Din adâncul desişului răsunară ţipete grozave, cărora le răspunseră răcnetele fiarelor misionarului O tragedie înfiorătoare se desfăşura în pădurea de pe insulă.

Din fericire, tigrii şi panterele, lucrau repede. Ţipetele de moarte ale duşmanilor se auziră câteva clipe, apoi se făcu linişte deplină. Peste puţin frunzişul foşni şi animalele răzbunătoare se adunară în jurul stăpânului lor.

— Minunat! făcu doctorul. Sunt atât de bine dresate încât îşi înfrânează până şi setea de sânge înnăscută, după ce şi-au adus la îndeplinire sarcina.

— Da, sunt foarte bine dresate, încuviinţă Gledstone şi mângâia capul unui tigru uriaş, care se lipea de el. A! Uite că vin tovarăşii d-tale, domnule căpitan.

Submarinul se apropia încetişor. Pe punte se aflau camarazii, cu carabinele la picior şi priveau cu ochii holbaţi la ciudatul grup de animale de pe plajă. Rindow, care se afla în turn, se scărpina încurcat în cap apoi strigă:

— D-le căpitan, să venim şi noi pe uscat?

— Nu e nevoie, răspunse Farrow, râzând. Poate că asta să neliniştească animalele domnului Gledstone. Vino

numai d-ta singur, dragă Rindow, ca să ne sfătuim ce e de făcut.

IV.
AL DOILEA ATAC.

PRIMUL OFIȚER SĂRI PE USCAT şi salută pe misionar. Rămase cam neliniştit în faţa priveliştii ce-o avea aici, dar se linişti când văzu pe George mângâind trompa elefantului uriaş.

— Aşa ceva n-am văzut de când sunt şi nici nu mi-ar fi dat prin gând c-ar putea exista, mărturisi el uimit. Domnule Gledstone, d-ta eşti într-adevăr un artist.

— Ba deloc, răspunse englezul, zâmbind. Pentru asta nu e nevoie decât să iubeşti animalele. Ia te uită la ei. George al dv. cum s-a şi împrietenit cu Kaso, elefantul meu Kaso e un animal foarte inteligent şi-l va recunoaşte pe dl. George chiar după ani de zile. Dar acum să vorbim despre lucruri mai serioase, se adresă el lui Farrow. După cum vă spuneam mai adineauri, domnule căpitan, nu vom avea linişte aşa curând, căci Boro va căuta să se răzbune de înfrângerea suferită acum. Şi deoarece toţi războinicii săi sunt înarmaţi cu puşti, oamenii mei sunt în inferioritate cu suliţele lor. Bine ar fi să rămâneţi aici câteva zile, căci am presimţirea că Boro îşi va reînnoi în curând atacul.

— Nu va pune el iscoade să spioneze dacă am plecat? întrebă Farrow.

— Fără îndoială, răspunse Misionarul. E foarte probabil că iscoadele vor veni chiar în noaptea asta.

— Atunci lucrul e cât se poate de simplu, zise căpitanul. Rindow, vei porni cu submarinul în urmărirea sălbatecilor până la insula lor. Vei rămâne câtva timp în faţa insulei, apoi porneşti spre răsărit până ce sălbatecii te vor pierde din ochi. Mergi câteva ceasuri în direcţia aceasta, faci apoi un ocol mare şi te înapoiezi aici dinspre sud. Fă aşa fel ca să ajungi aici la noapte, dar ultima bucată de drum s-o faci sub apă, căci e foarte probabil că iscoadele lui Boro vor ocoli insula aceasta în kanu-urile lor, ca să se încredinţeze dacă am plecat.

— Şi, d-ta vrei să rămâi aici? Întrebă Rindow.

— Da, e mai bine aşa, răspunse căpitanul. Trimite-ne însă puştile de pe submarin. Dacă-i Boro va porni un nou

atac înainte de a se înnopta, atunci vom putea trage în kanu-uri de la depărtare mai mare.

Petre Uriaşul se şi căţărase pe puntea submarinului, de unde se înapoie cu cinci puşti „Mauser" şi gloanţe din belşug. Rindow îşi luă rămas-bun, alergă spre turn şi după câteva minute vasul porni în urmărirea duşmanului.

— Cred că planul meu va izbuti, domnule Gledstone, zise Farrow, frecându-şi mâinile mulţumit Boro se va încredinţa prin iscoadele sale că submarinul nostru a plecat, ceea ce-l va hotărî sa încerce chiar la noaptea asta un nou atac. Dacă va întâmpina şi atunci o primire tot atât de călduroasă, cred ca va renunţa pentru multă vreme de acum încolo la o nouă expediţie.

— Asta ar fi o adevărată binecuvântare, răspunse misionarul. În ce mă priveşte, aş dori să trăiesc în raporturi paşnice cu insula vecină şi nu odată am făcut încercarea în sensul acesta, dar m-am izbit mereu de împotrivirea lui Boro. Dacă n-a fost cu putinţă să facem asta cu binele, vom izbuti poate cu răul. Îmi pare rău numai că se jertfesc atâţia oameni din cauza aceasta.

— N-avem încotro! răspunse Farrow, înălţând din umeri. Fără război şi vărsare de sânge nu e cu putinţă pacea. Aşa a fost de când lumea şi din nenorocire, cred că aşa va fi şi în viitor.

Acum însă aş vrea să-i cunosc pe oamenii tribului de sub ocrotirea dumitale, domnule Gledstone. E şi nevoie de asta, ca să ne putem deosebi reciproc dacă cumva Boro va încerca un nou atac în cursul nopţii. Altminteri s-ar putea, în zăpăceală, să ne luptăm între noi.

— Cele două triburi sunt uşor de recunoscut, căci toţi războinicii lui Boro poartă atârnat de urechi dinţi de porc mistreţ, pe câtă vreme oamenii tribului meu au renunţat la podoaba asta barbara. Haideţi, domnilor, cred că vă va interesa să vedeţi ce roade a dat munca mea.

Pe o potecă îngustă şi întortocheată, misionarul conduse pe oaspeţii săi în interiorul insulei. În apropierea luminişului unde se afla bungalow-ul, era un al doilea luminiş, mare pe care se înălţau colibe curate şi bine clădite.

Tot aşa de curaţi erau şi locuitorii satului, bărbaţi şi femei. Spre deosebire de ceilalţi locuitori ai insulelor Pacificului, cei de aici aveau o înfăţişare plăcută, sinceră şi prietenoasă.

Doctorul Bertram, care le cunoştea limba, stătu de vorbă cu diferiţi membri ai tribului, în deosebi cu căpetenia, un bărbat mai în vârstă. Mai târziu, doctorul povesti camarazilor că misionarul îndeplinise în adevăr o operă minunată, izbutind să civilizeze în oarecare măsură un trib aproape sălbatec, la care nici canibalismul nu era dispreţuit.

La cererea căpitanului, Gledstone îi vesti pe băştinaşi că Boro cu oamenii săi vor întreprinde un nou atac. Farrow se bucurii mult văzând cât de liniştiţi primiră locuitorii vestea aceasta, deşi ştiau bine că erau inferiori duşmanilor înarmaţi până în dinţi.

Luă apoi dispoziţia ca bărbaţii să rămâie în satul lor, iar fetele şi femeile să fie duse pe insulă, la loc sigur. Câţiva băştinaşi mai tineri urmau să stea de veghe pe coasta de nord şi să vină repede să dea de veste în sat dacă vor vedea că Boro cu oamenii săi se apropie.

Pe camarazii de pe submarin, căpitanul se gândea să-i împartă în aşa fel prin coliba încât să le pregătească năvălitorilor o primire care să le taie pentru totdeauna pofta să mai dea pe aici.

George nu luase porte la aceste consfătuiri. El îşi petrecuse vremea cu elefantul Kaso, cu care se împrietenise de minune. Inteligentul pachiderm părea să fi priceput că tânărul nu îi era duşman, căci după ce George îl mângâia câtva timp şi-i şopti vorbe blânde. Kaso întinse deodată trompa, în semn de invitaţie...

George pricepu îndată ce însemna asta şi-şi bagă piciorul în îndoitura trompei. În clipa următoare, Kaso îl săltă ca pe un fulg, aşezându-se în ceafa sa. Tânărul se ţinu de urechile elefantului, care se îndepărtă încetişor de el în desiş.

— Kaso s-a împrietenit cu tânărul – zise Gledstone către căpitan, care părea cam îngrijorat de ceea ce vedea – îi va arăta arata acum insula, mai ales locurile sale preferate. Uite, celelalte animale îl recunosc pe Kaso de conducător, căci îl urmează.

Într-adevăr, fiarele se luară după elefant şi George se simţi cam îngrijorat văzând suita aceasta ciudată.

Kaso fi duse de-a curmezişul insulei, care era mai mare decât se arăta dinspre apă. George descoperi câteva izvoare cu apă proaspătă, apoi livezi cu porni fructiferi şi unele rarişti ascunse.

Se făcuse târziu când elefantul îl aduse îndărăt la bungalow. Tânăra fată le pregătise în vremea asta mâncare din carne de mistreţ, căci animalele acestea se găsesc din belşug şi servesc drept hrană principală atât locuitorilor cât şi tigrilor.

Misionarul povesti zâmbind că tigrii şi panterele sale stăviliseră înmulţirea mistreţilor, ceea ce era un mare bine, deoarece înainte vreme băştinaşii nu puteau cultiva pământul pentru ca porcii distrugeau vegetaţia. Acum însă puneau cartofi şi un soi de legumă foarte hrănitoare.

O lume cu totul noua se înfăţişă aici camarazilor.

Gledstone era de invidiat, căci el întorsese de bunăvoie spatele civilizaţiei. Nu era tulburat aici de scrisori, de telefon, de oameni ipocriţi şi era fericit să poată împărtăşi unor fiinţe primitive ceva din cunoştinţele şi experienţa sa.

În vreme ce luau masa, noaptea începu să pogoare. Farrow se duse încă odată cu George şi Gledstone în sat, ca să vadă dacă iscoadele trimise de ei stăteau la posturile lor de pe coasta de nord. Bănuia că Rindow va veni cu vasul peste vreo două ceasuri, adică la vremea când aşteptau atacul duşmanilor.

Când se înapoiară la bungalow. George zise:

— Tată, poate că Boro vine din altă parte, de vreme ce a mâncat papară pe coasta de nord. N-ar fi bine să punem oameni de pază şi pe celelalte coaste?

— Cel mult pe coasta de sud, răspunse Gledstone. Numai de acolo duce o potecă încoace şi anume aceea pe care aţi venit dv. Pe celelalte coaste, desişul e atât de încâlcit, încât cu greu ar putea pătrunde cineva printr-unsul.

— Atunci mă duc eu pe coasta de sud, zise George. Îi voi conduce apoi încoace pe Rindow şi pe camarazi.

— Bine, băiete, du-te, încuviinţă căpitanul. Dacă vei auzi însă împuşcături aici, întoarce-te repede. Se poate întâmpla ca Boro sa vie mai curând decât ne aşteptăm şi atunci un om mai mult e de mare folos.

— Aşa voi face, tată, răspunse tânărul. Doar nu voi lipsi tocmai eu de la luptă.

Străbătu repede luminişul, luând-o spre coasta de sud.

După vreo douăzeci de minute ajunse la plajă şi privi spre marea ce scânteia în bătaia razelor de lună.

Se simţi liniştit. Boro şi oamenii săi nu vor putea ajunge în nici un caz neobservaţi pe insulă, căci iscoadele

tribului ar zări kanu-urile de la mare depărtare. Pe de altă parte, le puteau împiedica lesne debarcarea deoarece la lumina lunii, camarazii aveau putinţa să nimerească fără să dea greş.

George se aşeză jos, cu spatele sprijinit de o tufă şi privi liniştit spre mare.

Un foşnet uşor îi atrase atenţia şi-l făcu să ia puşca în mână.

Dar imediat izbucni în râs, căci din tufiş ieşi la iveală trompa lui Kaso. Cu toată mărimea lui uriaşă, elefantul îl urmase atât de uşor pe noul său prieten, încât George îl auzise abia când îşi vârâse trompa prin frunziş.

Tânărul îl mângâia cu blândeţe şi Kaso pufăi de mulţumire. Rămase locului, îndărătul tufişului, aşezându-şi trompa pe umărul lui George.

Timpul trecea şi tânărul începu să se neliniştească; Rindow ar fi trebuiră să fi venit de mult cu submarinul. Sa i se fi întâmplat oare ceva cu prilejul urmăririi kanu-urilor?

Aproape cu spaimă constată George. Privindu-şi ceasul-brăţară – că stătuse aici patru ceasuri încheiate. Ce se întâmplase? Din fericire, îndărătul lui, la nord, totul rămăsese liniştit, ceea ce însemna că Boro nu venise încă.

Tocmai se gândea dacă n-ar fi fost nimerit se înapoieze repede şi să vorbească cu tatăl său în privinţa întârzierii inexplicabile a lui Rindow. Când auzi împuşcături îndărătul său, pe insulă. După cum constată imediat, erau împuşcături de pistoale, care însă încetară tot atât de repede precum începuseră.

George nu şovăi o clipă şi dădu buzna pe poteca ce ducea spre nord. Se simţea foarte neliniştit, căci tocmai încetarea bruscă a împuşcăturilor îi prevestea ceva rău.

După ce alergă vreo cinci minute, auzi deodată lămurit glasuri femeieşti. Ştia că locuitorii satului duseseră în siguranţă în desiş toate fetele şi femeile, dar după cât s-arăta, duşmanii descoperiseră această ascunzătoare.

George scrâşni din dinţi de furie. Ce era de făcut? Nici nu ştia unde se află ascunzătoarea cu pricina. Auzea strigătele, dar nu putea stabili dincotro vin, căci ecoul lor se abătea din cauza desişului.

În primul rând trebuia însă să vadă ce se întâmplase cu tovarăşii şi misionarul. Probabil că au fost atacaţi pe la spate, căci el n-auzise nici un glonţ de puşcă, ceea ce însemna că năvălitorii nici n-avuseseră nevoie de armele lor de foc.

Dar de ce nu săriseră animalele în ajutorul stăpânului lor? Nu se auzise nici un răget de fiară.

Deodată, ceva moale se izbi cu atâta putere de el, încât era cât pe-aci să-l răstoarne. Instinctiv apucă corpul necunoscut şi se ţinu de el cu mâinile. Şi atunci auzi în faţa lui mârâitul, unui tigru şi îşi dădu seamă că-şi înfipsese: unghiile în blana unei astfel de fiare.

Se cutremură de spaimă, dar în clipa următoare auzi îndărătul lui pufăitul elefantului, dădu repede drumul tigrului şi aprinse lampa de buzunar. Recunoscu îndată tigrul uriaş care stătuse lângă el când cu primul atac al oamenilor lui Boro.

Dar de ce fugise fiara din faţa duşmanului? Aveau oare războinicii lui Boro mijloace cu ajutorul cărora puneau pe fugă dihăniile?

Tânărul începui să mângâie capul animalului, apoi observă o mişcare în spatele acestuia. Ridică lampa şi lumina ei căzu pe coarnele unui rinocer. Mai văzu câteva

perechi de ochii verzui alături de colos, recunoscu capul unui alt tigru, apoi pe acela al unei pantere negre.

Câteva clipe rămase nehotărât în loc. Toate fiarele lui Gledstone fugiseră deci.

Ce să facă acum? Să aştepte sosirea iui Rindow? Strigătele fetelor femeilor amuţiseră. Aşadar, jefuitorii le răpiseră. Dar unde rămăseseră bărbaţii? De ce n-auzea larmă de luptă?

Împinse puţin tigrul la o parte şi-şi făcu loc înaintea lui. Şi ca şi cum celelalte animale i-ar fi priceput gândul, îi făcură loc să treacă, atât cât îngăduia poteca îngustă.

Toată menajeria se afla acolo şi când le-o 1ua înainte auzi fiarele urmându-l repede.

Deodată, un miros înăbuşitor îi tăia respiraţia în aproape. Era grozav de pişcător şi nesuferit acest miros, care devenea tot mai pătrunzător, până ce în cele din urmă George se văzu silit să se oprească, nefiindu-i cu putinţă să mai înainteze.

Acum pricepu de ce fugiseră animalele şi-şi puse că Boro învăţase în Australia nu numai moravurile europenilor şi mijloacele lor de luptă, ci şi vicleniile popoarelor asiatice.

Căci acesta era probabil gazul acela scârbos pe care-l răspândesc vestitele „oale puturoase" ale Chinezilor. Astfel se lămurea cum tovarăşii şi locuitorii satului fuseseră învinşi atât de repede, iar fiarele primejdioase au fost puse pe fugă.

George încercă să se dea puţin îndărăt şi se lovi de Kaso care se oprise şi el şi sforăia nemulţumit. În clipa aceasta se stârni un vânt uşurel, care ridică în sus fumul rău mirositor şi George putu merge înainte, căci aerul începu să se cureţe. Îndărătul lui veneau animalele...

Când ajunse în luminişul pe care se înălţa bungalow-ul, îl găsi pustiu.

Tânărul alergă repede spre casă, dar din urmele întipărite în iarba înaltă observă că fuseseră aici mulţi oameni. Totul i se lămuri atunci.

Boro cu oamenii săi trebuie să fi venit dintr-o parte de unde nu era aşteptat, atacaseră prin surprindere pe camarazi şi pe locuitori prin „oalele puturoase", iar aceştia căzuseră în nesimţire după ce izbutiseră să tragă câteva focuri de armă.

Gazele se răspândiseră şi în desiş, alungând animalele. Năvălitorii luaseră apoi cu ei pe leşinaţi, răpiseră fetele şi

femeile şi încărcându-le în kanu-uri, porniseră îndărăt spre insula lor.

Dar unde era Rindow?

Urmat de credincioasele animale, George porni în goană spre luminişul pe care se aflau colibele locuitorilor tribului. Aici văzu întinse la pământ trupuri de bărbaţi, care fuseseră şi ei atinşi de gazele acelea împuţite. Se încredinţă repede că erau numai în nesimţire, apoi alergă mai departe.

Auzise că lângă sat se afla o rarişte mică, în care înainte de sosirea misionarului pe insulă, se îndeplineau tot soiul de rituri sălbatice, cum ar fi jertfirea prizonierilor, etc.

I se păru că aude zgomote venind dintr-acolo; porni repede înainte, străbătu bucata de pădure care îl despărţea de luminiş şi se opri brusc.

Luna lumina atât de puternic încât se vedea aproape ca ziua.

Privind deasupra unei tufe, George avu o privelişte grozavă. Gledstone, care îşi revenise în simţiri, era legat de un copac. În faţa Iui se aflau câţiva sălbateci, cu suliţi şi măciuci ridicate ameninţător. (Vezi ilustraţia de pe copertă).

Înmărmurirea lui George nu ţinu decât o clipă. Îşi smulse repede revolverul de la brâu şi în momentul următor, doi din băştinaşi se prăbuşiră la pământ, cu răcnete de moarte îndată după ce trase, George se simţi împins în lături. Animalele îşi văzuseră stăpânul iubit şi dădură buzna în luminiş. Sălbatecii, care mai ţineau armele ridicate, se pregătiră s-o ia la fugă. Cu iuţeala fulgerului dispărură în desiş, scoţând răcnete de groaza.

George dădu şi el buzna în luminiş, cu gând să-l elibereze pe misionar şi să afle de la el ce se întâmplase. În acelaşi timp dispărură în desiş tigrii şi panterele, iar când George ajunse lângă Gledstone, se şi auziră din pădure răcnete de moarte. Fiarele ajunseseră din urmă pe duşmanii stăpânului lor.

— Slavă Domnului! murmură misionarul, după ce George îi tăia legăturile. Ajutorul a venit în ultima clipă. Acum putem nădăjdui că vom salva pe tovarăşii d-tale şi pe fetele şi femeile răpite. Ah! Boro acesta e un diavol cu chip de om. A venit cu oamenii săi dinspre coasta de apus, croindu-şi drum prin desiş cu ajutorul unor foarfece mari, pe care le-a cumpărat tot de la negustorul care i-a

vândut armele. Pe urmă au început s-arunce cu nişte oale de lut cari, spărgându-se, au răspândit un fum rău mirositor şi care ne-a ameţit repede. Tovarăşii d-tale, domnule George au mai apucat să tragă câteva gloanţe, dar au prăbuşit şi ei repede, rămânând în nesimţire. Eu însă am aspirat foarte puţin din fumul acesta, căci tocmai ieşisem din bungalow, cu gândul să merg în sat. Dar mi-a fost neputinţă să mă apăr, căci m-am simţit deodată înhăţat de doi oameni de-ai lui Boro şi târât din loc.

M-au legat de copacul acesta şi mi-a fost dat să aud cum târau cu ei fetele şi femeile.

La urmă veni Boro şi-mi striga batjocoritor că ultimii şase războinici ai lui mă vor ucide înainte de a părăsi insula. Dar d-ta ai venit tocmai la vreme şi cei şase care aveau ordinul să mă omoare, au pornit ei înşişi pe poteca întunecoasă a morţii.

— Păcat că n-a fost şi Boro printre ei! zise George. Dar lasă că ne-om răfui noi cu dânsul, de îndată ce va veni submarinul. Numai că nu ştiu unde întârzie atâta primul ofiţer. Haidem, domnule Gledstone, trebuie să mergem repede pe coasta de sud. Nădăjduiesc că va veni în curând, ca să putem porni în urmărirea duşmanilor.

V.
PEDEAPSA.

CA ŞI CUM NU I S-AR FI ÎNTÂMPLAT NIMIC, misionarul o luă repede la picior dea lungul potecii înguste ce ducea la coasta de sud. George de-abia se putea tine după el. Îndărătul lor veneau credincioasele animale. Când ajunseră la coasta de sud, cei doi bărbaţi priviră cu încordare spre largul mării, care era luminat ca ziua. Submarinul nu se zărea. George bătu enervat din picior şi zise:

— Tocmai acum când suntem atât de grăbiţi, trebuie să se întâmple asta. Aş vrea să ştiu ce l-a împiedecat pe Rindow să fie exact la întâlnire? Nu cumva sălbatecii aceia or fi atacat şi submarinul cu oalele lor?

— Nu, domnule George – îl linişti misionarul – submarinul n-a fost atacat. Boro îmi spunea în batjocură că trecuse pe lângă insula lui şi că apoi s-a îndreptat spre răsărit. Fusese o iscoadă să-l urmărească spre a vedea dacă nu se întoarce şi s-a înapoiat spunând că apucase înainte şi că nici gând n-avea să se întoarcă.

— Atunci trebuie să se fi întâmplat ceva la maşini, îşi dădu cu părerea tânărul. Altminteri Rindow ar fi trebuit să fie aici. Domnule Gledstone, ai un kanu, cu care să ne putem lua după sălbatec?

— O, aveam multe kanu-uri, dar Boro mi-a spus în bătaie de joc că le va lua pe toate. N-are rost deci să străbatem înnodată insula până la debarcader.

— Atunci trebuie să aşteptăm aici, răspunse George, resemnat. La drept vorbind, numai noi nici n-am putea face măre ispravă şi chiar dacă s-ar trezi locuitorii satului din leşinul lor, tot n-ar fi în stare să pornească în urmărire, fără kanu-uri. Pe de altă parte, vor simţi încă multă vreme efectele gazelor, aşa încât nu vor fi în stare să lupte.

— Ai dreptate, încuviinţă misionarul. Nu ne rămâne deci decât s-aşteptăm submarinul. Eu am deplină încredere că totul se va sfârşi cu bine. Dragă domnule George. Opera îndeplinita de mine nu poate şi nu trebuie să fie distrusă cu atâta cruzime.

— De cât timp au nevoie kanu-urile lui Boro ca s-ajungă la insulă? Întrebă tânărul.

— Oamenii lui Boro sunt vâslaşi cu experienţă şi cred că în două ceasuri fac drumul acesta, răspunse Englezul.

— Atunci îi vom putea ajunge în drum, presupunând ca Rindow va veni mult peste un ceas, zise George. N-ar fi însă bine să procedăm aşa, căci dacă ne-ar observa fi vor ucide pe camarad. Va trebui să aşteptăm cu eliberarea după ce vor fi ajuns cu toţi acasă. Satul lui Boro e departe de coastă?

— Nu. Satul principal e despărţit de mare printr-un brâu îngust de pădure. Dar Boro are încă un sat mai mic în interiorul insulei şi acolo se retrage cu oameni săi atunci când e atacat.

— A! Asta mă bucură, domnule Gledstone. Am un plan bun, cu ajutorul căruia îl voi putea elibera pe tovarăşi înainte ca duşmanii să le poată face vreun rău. Numai de-ar veni Rindow la vreme! Fireşte că vom elibera şi femeile care v-au fost răpite.

Cei doi bărbaţi aşteptară în tăcere vreo jumătate de ceas şi deodată auziră zgomote slabe îndărătul lor.

— Sunt oameni din tribul meu, care se vor fi trezit din leşin, zise Gledstone.

Într-adevăr, peste câteva clipe se iviră pe plajă căpetenia şi câţiva războinici. Se resimţeau încă de pe

urma gazului, dar aerul proaspăt al mării îi făcea să~si revie repede.

Misionarul vorbi cu căpetenia, apoi zise Iui George:

— Oamenii ard de nerăbdare să ia parte la pedepsirea duşmanilor. Ce-ar fi să-i luăm şi pe ei, dacă se vor mai fi înzdrăvenit până atunci?

— Fireşte, se grăbi să răspundă George. Ei se vor pricepe mai bine decât tovarăşii mei sa se strecoare neobservaţi. Spune-i, te rog, căpeteniei că în primul rând trebuie să fie ocrotiţi prizonierii, când vom ajunge în sat. El şi cu câţiva oameni vor trebui să se furişeze cu băgare de seamă şi să se aţie prin apropierea prizonierilor spre a se aşeza ca un scut în faţa lor îndată ce va începe lupta. Eu voi încunoştinţa pe camarazii mei că oamenii d-tale nu poartă cercei la urechi.

— Asta va fi lesne de făcut, zise misionarul după ce vorbi câtva timp cu căpetenia. Fireşte că oamenii vor trebui să-şi puie, pentru început, cerceii pe care îi purtau odinioară, pentru a nu bate la ochi în satul lui Bora. Dar imediat ce vei da d-ta semnalul de atac, îi vor scoate repede podoabele.

— Bine, răspunse tânărul. Boro îşi va primi încă în noaptea asta pedeapsa cuvenită şi nu va mai avea prilejul să ia prizonieri europeni. Iar războinicilor lui le vom tăia pofta pentru totdeauna să răpească femei de pe insula d-tale, domnule Gledstone.

— Din nenorocire va trebui să se verse sânge! oftă misionarul. E groaznic, domnule George...

— Îmi pot da seamă lesne de sentimentele d-tale, domnule Gledstone – răspunse George cu seriozitate – dar nu vei avea linişte atâta vreme cât Boro va rămâne nepedepsit. A! În sfârşit, uite că vine submarinul.

Privirea ageră a tânărului descoperise periscopul, cu toată depărtarea la care se afla. Sări repede până pe marginea apei şi începu să facă semne agitate. Vasul îşi spori imediat viteza, apoi turnul se ivi din apă.

În vremea asta sporise mult numărul băştinaşilor care se treziseră din leşin. George numără vreo patruzeci de inşi, ceea ce însemna o întărire bună pentru el şi camarazii săi.

După vreo cinci minute, „Dox”-ul acostă şi Rindow strigă:

— Ce s-a întâmplat, dragă George? Unde este căpitanul? Am avut un defect la maşini, de asemeni şi

electromotoarele n-au funcţionat. Hagen a muncit ca un turbat până să repare totul.

— Într-o privinţă e bine că s-a întâmplat aşa, răspunse George, altminteri aţi fi şi voi, poate, prizonieri acum, ca tata şi ceilalţi tovarăşi. Trebuie să ne grăbim însă. Domnule Rindow! Băştinaşii de aici vor merge şi ei cu noi, căci vrem să atacăm satul tribului duşman. Îţi voi povesti totul pe drum.

După convorbirea cu Gledstone, căpetenia trimise înapoi în sat câţiva războinici care aduseră cerceii pe care îi purtaseră înainte vreme bărbaţii îşi puseră din nou podoabele şi ca nişte pisici se căţărară trupurile negricioase pe puntea submarinului.

George rugă pe primul ofiţer să cheme pe covertă pe toţi camarazii căci urmau să ia parte la luptă. Le istorisi ce se întâmplase, apoi îşi expuse planul său: în primul rând aveau sa se furişeze în sat oamenii tribului păgubit pentru ca să-i ocrotească la nevoie pe prizonieri.

Le mai atrase atenţia marinarilor că băştinaşii aliaţi îşi vor scoate cerceii din urechi imediat ce se va da semnalul de atac, adică o împuşcătură. Aşa dar, asupra lor nu trebuiau să tragă.

Marinarii conduseră apoi sub punte pe oaspeţii aceştia exotici, care făceau ochi mari, dar rămaseră totuşi liniştiţi. Gledstone striga câteva cuvinte animalelor sale, care se adunaseră pe ţărm şi spre nespusa uimire îi marinarilor, fiarele se întoarseră repede şi dispărură în desiş.

Submarinul se îndepărtă încetişor de ţărm, făcu un mic viraj, apoi porni cu viteză în jurul insulei.

Gledstone socotea depărtarea până la insula duşmană ca de vreo optsprezece kilometri, ceea ce însemna că „Dox”-ul va ajunge în ţintă peste douăzeci de minute, fără să fie nevoie de punerea în funcţiune a compresoarelor.

Până atunci oamenii lui Boro puteau să fi ajuns pe insula lor, căci erau plecaţi de vreo două ceasuri. Firește că de îndată ce se va ivi insula submarinul trebuia să meargă sub apă ultima bucată de drum şi să caute un loc cât mal singuratic unde să acosteze.

În turn se aflau numai George, Rindow şi misionarul. Jan Brike îşi încărcase tunul, urmând sa sloboade ghiuleaua cu gaze de îndată ce lupta va lua o întorsătură neprielnica pentru camarazii lui.

— Cred ca am luat toate măsurile necesare, domnule Rindow, se adresă George primului ofiţer. În primul rând m-am îngrijit de siguranţa tatei şi a celorlalţi camarazi şi nădăjduiesc că băştinaşii ne vor fi de mare ajutor în privinţa aceasta. _____

— Poţi avea deplină încredere, răspunse misionarul. Am vorbit eu căpeteniei şi te asigur ca va merge până la jertfirea de sine. Apoi, atât a cât şi oamenii lui ştiu că numai cu ajutorul dv. vor putea fi eliberate fetele şi femeile răpite.

— Atunci sunt liniştit, zise George şi nădăjduiesc că vom izbândi fără nici o pierdere din partea noastră. Domnule Rindow, n-ar fi bine să mergem sub apă chiar de pe acum? Am presimţirea că Boro a pus iscoade în kanu-uri, care ne-ar putea zări înainte să vedem noi insula.

— Tot ce se poate, dragă George, răspunse primul ofiţer. Aşa vom face.

— Afară de asta nu cred să fie recomandabil sa mergem cu motoarele Diesel, adaogă George. Sălbatecii au auzul foarte ascuţit şi ecoul duce departe sunetele pe vreme frumoasă.

— Ai deplină dreptate, răspunse primul ofiţer. E o adevărată plăcere să meargă cineva cu d-ta la aventuri, dragă George. Deşi eşti atât de tânăr, chibzuieşti toate ca un om cu experienţă.

Tânărul ruga pe misionar să coboare pe scară din interiorul submarinului, apoi îl urma şi el, iar Rindow rămase să închidă capacul turnului. Pompele începură să împingă apa în tancurile de balast şi „Dox”-ul se afunda încetişor, Gledstone, pe care Rindow îl lăsă să privească prin periscop, dădu din cap şi George observă că-şi făcea cruce de uimire. Aceasta minune a tehnicei îi apărea, de sigur şi lui atât de extraordinară, precum le apăruse camarazilor prietenia sa cu fiarele primejdioase.

După vreun sfert de oră, primul ofiţer care privise cu încordare prin periscop, zise:

— Dragă George, ai avut dreptate. Tocmai trecut pe lângă trei kanu-uri, care stăteau la pândă. Insula se vede deocamdată numai ca o dungă subţire.

Făcând această descoperire, Rindow trase imediat periscopul înăuntru. Lăsă să treacă puţin timp, apoi îl înălţă din nou.

— Peste cinci minute vom putea acosta, adresă el lui George şi misionarului, care stăteau lângă el. Pentru moment e mare agitaţie pe plajă; cred că kanu-urile au ajuns cu puţin înaintea noastră.

— Cu atât mai surprinzător va fi rezultatul atacului nostru, răspunse George, mulţumit.

Boro şi oamenii săi vor crede că duhurile ne-au adus aici atât de repede.

— A! Uite-l şi pe căpitan cu cei trei camarazi! exclamă Rindow, agitat. Tocmai îi duc pe uscat. Braţele le sunt legate, dar picioarele le au libere.

George aruncă repede o privire prin periscop şi văzu cum tatăl său e împins spre desişul din faţa satului principal al lui Boro.

— Domnule Rindow, zise el apoi, după ce examinase cu atenţie coasta insulei. Vad la dreapta noastră un golfuleţ, în care cred că am putea intra. De acolo pare sa nu fie departe până la sat.

— Ai dreptate, dragă George, necuviinţă primul ofiţer, după ce privi şi el.

La o comanda a sa, submarinul îşi încetini viteza şi se apropie încet de tot de insula. Rindow, care observase coasta cu atenţie, spuse ca băştinaşii părăsiseră acum cu toţii plaja.

După câteva minute, „Dox”-ul se afla în golfuleţ, pompele dădură afară apa din tancuri şi aproape imediat se ridica la suprafaţă turnul.

Locul era cât se poate de bine ales şi putură sari de pe punte de-a dreptul pe plajă.

Când fură cu toţii împreună în faţa desişului, auziră strigăte de veselie din satul Lui Boro.

George şopti misionarului că acum e prilejul cel mai nimerit pentru oamenii şai şi se furişeze în sat.

Gledstone vorbi încetişor cu căpetenia şi imediat făpturile negricioase ale băştinaşilor dispărură în desiş.

George orândui acum ca marinarii care luau parte la atac şi forma un cerc. El, împreună cu Rindow şi misionarul alcătuiau aripa extremă, care ajungea la debarcaderul unde se aflau kanu-urile lui Boro alături de cele furate.

Tânărul mai aşteptă cinci minute, apoi păşi încetişor înainte.

Imediat se puse în mişcare şi lanţul camarazilor înaintând cât mai fără zgomot, George ajunsese la tufişul

care-l mai desparte încă de sat, când se izbi de un băştinaş care alerga din toate puterile spre kanu-uri.

Omul era bine instruit, căci fără să trădeze vreo surpriză, scoase un strigăt de alarmă şi ridică mâna dreaptă în care ţinea un pumnal lucitor. Dar George i-o luă înainte şi un glonţ al revolverului său îi culcă la pământ.

În clipa următoare se iscă o larmă ca în iad. Din sat se auzeau răcnete de furie şi durere, din care George recunoscu că temerile sale fuseseră îndreptăţite. Fără ajutorul oamenilor misionarului, tovarăşii săi ar fi fost ucişi.

Peste câteva clipe, gloanţele marinarilor secerară şi ele rândurile războinicilor lui Boro. Jumătate din aceştia fură culcaţi la pământ, înainte de a se putea întoarce împotriva noului duşman.

Ceilalţi o luară la fugă, scoţând răcnete de spaimă. Putini ajunseră însă în desişul ocrotitor, căci deodată se năpustiră asupra fugarilor patru cete de băştinaşi, care până atunci stătuseră nemişcaţi la marginea desişului.

După câteva clipe, Farrow şi ceilalţi trei camarazi fură dezlegaţi de stâlpii de care îi legaseră sălbatecii. Căpitanul strânse mina fiului sau şi zise, cu lacrimi în ochi:

— Ştiam ea bine, dragul meu băiat. Că mă pot bizui pe tine, de aceea n-am fost îngrijorat o clipă de soarta noastră.

Apoi adăoga, privind numeroasele cadavre care zăceau întinse la pământ:

— Cred că pentru o bucată de vreme Boro va renunţa să pornească cu război împotriva vecinilor săi.

Mai mult de jumătate din războinicii lui Boro căzuseră. Izbânda era deplină, cu atât mai mult cu cât oamenii de pe insula misionarului aduseră din desiş şi capul lui Boro. Cu asta era înlăturată pentru moment orice primejdie pentru misionar şi oamenii săi, căci trebuia să dureze mult timp până ce – după lecţia căpătată acum – tribul învins să aibă curajul să pornească din nou în expediţii războinice. Toate armele găsite în sat fura luate. La început Gledstone era foarte trist din cauza vărsării de sânge, dar când sări pe plaja insulei sale şi animalele îi ieşiri în întâmpinare, el zise:

— Acum mă simt totuşi fericit, căci pot nădăjdui să-mi sfârşesc în pace aici ultimii ani pe care îi mai am de trăit.

După două zile, „Dox”-ul îşi urmă călătoria, în căutare de noi aventuri.

Sfârşitul volumului: INSULA VRĂJITA.

De necrezut aproape sunt aventurile întâmpinate de doctorul Bertram în pădurile Sumatrei, unde se dusese în căutarea unui rinocer. Ele vor fi povestite pe larg în broşura următoare, intitulata:

MLAŞTINA MORŢII.